

Speech Lilianne Ploumen – Politieke Ledenraad 26 maart

Partijgenoten,

Hartelijk welkom op de Politieke Ledenraad! En dank dat u wederom met zovelen naar Utrecht bent gekomen om vandaag terug te blikken op de afgelopen verkiezingen voor de Provinciale Staten. Daar gaan we namelijk zo mee beginnen.

Maar dat is niet het enige dat we vandaag met u willen bespreken. De ontwikkelingen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten en de beelden uit Libië, Jemen, Syrië en al die andere landen die dagelijks tot ons komen, vragen ook om debat binnen onze eigen partij. Laat ik daar eerst iets over zeggen.

Beste mensen,

De wereld schudt op haar grondvesten. Letterlijk, met de vreselijke gevolgen van de aardbeving en de tsunami in Japan tot gevolg. Maar ook figuurlijk, met de ongekende golf van protest en onrust in de Arabische wereld.

Van Tunesië tot Syrië en van Libië tot Bahrein klinkt de roep om vrijheid, mensenrechten en democratie en tégen corruptie, onderdrukking en economische achterstelling harder dan ooit te voren. De Arabische Lente lijkt te zijn begonnen.

In 2008 schreef oud-diplomate Petra Stienen een boek over haar hoopvolle ervaringen in het Midden Oosten. Dromen van een Arabische lente is de titel – en we moeten niet naïef zijn door nu al te constateren dat de droom is uitgekomen, maar laten we wel optimistisch zijn en vertrouwen hebben in de veranderingskracht van mensen die in democratie, in zeggenschap, in fatsoenlijke politiek geloven!

De ontwikkelingen in de Arabische wereld stellen ook ons als land en als partij voor belangrijke vragen. Hoe kan Nederland zij die voor vrijheid en democratie opkomen, ondersteunen? En hoe kunnen wij dat als partij doen?

Maar ook moeten we ons vragen stellen over de interventiestrategie van de internationale gemeenschap en de rol van Nederland daarin. Wat betekent de instelling en de handhaving van een no flyzone boven Libië voor de verhoudingen binnen de Arabische wereld? Hoe effectief is de internationale interventie, en hoe significant is de betrokkenheid van de Arabische Liga en de Afrikaanse Unie? Wat is de rol van de EU, van de VN en van de NAVO?

En verandert de golf van protest de manier waarop wij als land en als partij in de toekomst een afweging zullen maken tussen handelsbelangen enerzijds en mensenrechten anderzijds?

Graag willen wij deze vragen – en vele anderen – vandaag met u bespreken. Het helpt ons onze gedachten over de ontwikkelingen in de Arabische wereld te schikken. En om het politieke debat in en buiten de Tweede Kamer te voeren. Voor u ook hét moment en hét forum om de fractie en het Partijbestuur kritisch te bevragen op de posities die zijn ingenomen.

Daarnaast past ons als partij met een grote internationale historie en behorende tot een grote internationale politieke stroming, ook een bredere oriëntatie op onze visie op de buitenlands beleid en internationale samenwerking.

In een tijd van opkomende mogendheden als Brazilië, India, Rusland en China, van steeds schaarser wordende grondstoffen, een wankel Euro en een afkalvende steun voor ontwikkelingssamenwerking, is noodzakelijk om het debat over buitenlands beleid ook breder te voeren dan alleen naar aanleiding van wat er zich momenteel in de Arabische wereld afspeelt.

Onze gedachtewisseling van vandaag zal daarom ook passen in een bredere herijking van onze visie, die momenteel – onder leiding van de WBS – wordt uitgevoerd. Deze oriëntatie zal leiden tot een resolutie, die op het volgend congres behandeld zal worden.

Met deze resolutie in de hand, en met het gevoerde debat in de partij in gedachten, zal de Partij van de Arbeid met zelfvertrouwen en eensgezind – zoals we in het verleden hebben gedaan – weer het voortouw kunnen nemen in discussies over onze rol in Europa, in de wereld.

Beste mensen,

Dit brengt mij bij de Provinciale Statenverkiezingen. In de weken waarin in de Arabische wereld een boodschap van vrijheid, mensenrechten en democratie klonk, gingen wij van deur tot deur met onze eigen boodschap. Een boodschap van eerlijk delen en eerlijke keuzes.

Een terugblik op de verkiezingen vraagt allereerst om een groot woord van dank. Dank aan al die vrijwilligers, die zich in de regen, kou en gelukkig ook vaak in de zon, voor de vierde keer in twee jaar voor onze hebben ingezet.

Door posters te plakken, debatavonden te organiseren, te canvassen, te flyereren, rozen uit te delen, op het congres te helpen of door simpelweg

achter de schermen als penningmeester, campagnecoördinator of secretaris.

Al deze mensen zijn de kurk waarop onze campagne heeft gedreven en in de toekomst zal blijven drijven. Heel erg bedankt!

Partijgenoten,

Dan de uitslag.

In Zeeland, Overijssel en Noord-Holland boekten we winst ten opzichte van vier jaar geleden.

In het Noorden en in Zeeland werden we of bleven we de grootste partij.

En in een herverkaveld politiek landschap hebben we – zoals het zich nu laat aanzien – ons zetelaantal in de Eerste Kamer weten te behouden en bovendien voorkomen dat de coalitiepartijen een meerderheid konden behalen.

Dat zijn resultaten om trots op te zijn. En dat ben ik ook. Maar boven alles ben ik trots op *de manier waarop* deze resultaten tot stand zijn gekomen. Gedisciplineerd, eensgezind en massaal heeft de Partij van de Arbeid in de afgelopen twee maanden laten zien dat een goede campagne echt het verschil kan maken.

De uitslag en de manier waarop wij campagne hebben gevoerd, geven ons het zelfvertrouwen om vanuit eigen kracht – en samen met anderen – te bouwen aan onze toekomst.

En dat is nodig – want de uitslag laat ook een ander beeld zien. Het politieke landschap is versplinterd, nog nooit waren de middenpartijen zo klein, geen enkele partij slaagde erin om meer dan 20% van de stemmen te verwerven. Wij boekten gezien onze uitgangspositie een goed resultaat, maar liever nog had ik gezien dat we als sociaal- democratie onze positie hadden kunnen versterken in plaats van consolideren. Maar goed, partijgenoten, dat is dus onze opdracht bij de volgende verkiezingen. Geen enkele reden om tevreden achterover te leunen – onze campagne houdt nooit op!

Partijgenoten,

Wij hebben campagne gevoerd voor eerlijke keuzes. De eerlijke keuzes die het kabinet Rutte uit de weg gaat. En we zullen campagne blijven voeren voor al die gezinnen die in de komende maanden en jaren de rekening van de crisis voorgeschoteld zullen krijgen.

Voor het gezin van de leraar van onze kinderen. Voor het gezin van de politieagente, van de administratief medewerker.

Voor iedereen voor wie de meest basale dingen in het leven – een betaalbaar huis, een baan, goed onderwijs, een veilige buurt en betaalbare zorg – niet altijd meer vanzelfsprekend zijn.

Voor veel mensen is nu de grootste zorg om niet te verliezen waar ze zo hard voor gewerkt hebben. Want als de naderende bezuinigingen als het zwaard van Damocles boven hun hoofd hangen, het CPB voor 2011 een fiks koopkrachtverlies voorspelt en je je in de buurt waarin je woont, niet veiliger maar juist onveiliger voelt, dan heb je even niet méér te wensen dan te houden wat je hebt.

En juist in deze tijden is dat ook voor de PvdA een doel om onszelf rekenschap van te geven. Onze progressiviteit zit'em er daarom – op het eerste oog paradoxaal genoeg – in om te zorgen dat grote groepen Nederlanders kunnen houden wat ze hebben. Omdat denken aan vooruitgang niets voorstelt als je geen werk meer hebt, als je huis onbetaalbaar wordt, als er geen goede leraren voor je kinderen zijn, en je je ouders niet de zorg kunt geven die ze verdienen en als de buurt waarin je woont niet meer als thuis voelt.

Partijgenoten,

Maar niet willen verliezen waar je zo hard voor gewerkt hebt is geen synoniem voor “je kop in het zand steken”. Laat dat helder zijn. Soms moet je dingen veranderen om ze hetzelfde te kunnen laten blijven, om de bekendste zin uit het boek “De Tijgerkat” te parafraseren. En vaak kunnen eerlijke keuzes alleen tot stand komen wanneer je bereid bent om dingen te veranderen.

Dat is onze opdracht de komende tijd: alles op alles zetten om het kabinet te dwingen om eerlijke keuzes te maken.

Alles op alles zetten om met mensen te bouwen aan een vertrouwd en zeker bestaan, maar ook alles op alles zetten om de tijd goed te verstaan. Terug naar de jaren vijftig is geen optie. Lees een pagina uit De Avonden van Gerard Reve en u bent meteen verlost van die naïeve nostalgie. Wél vooruit in een nieuw decennium waarin we werken aan een nieuw evenwicht tussen hoop en zekerheid, tussen de wereld veroveren en ons thuis voelen in onze eigen straat. Want deze tijd vraagt, in de woorden van Paul Scheffer, om openheid én om bescherming.

Wij willen een politieke route naar een vrij land dat trots is op haar beschaving, waar iedereen die mee wil doen, mee kán doen en dat vooruit wil in de wereld.

We willen het morgen beter doen dan vandaag, voor de pechvogels, voor de harde werkers voor elkaar.

Eerlijk delen, eerlijk zijn en eerlijk doen.

Beste mensen,

Die politieke route lopen we niet alleen. Talloze mensen en maatschappelijke organisaties lopen mee – net als gelijkgezinde, progressieve en linkse partijen.

In die samenwerking schuilt daarom de sleutel tot succes. Het alternatief voor samenwerking is namelijk helder. Wanneer gelijkgezinde partijen ervoor kiezen om hun eigen spel te spelen, wanneer samenwerking eerder uitzondering dan regel is, dan weet ik één ding heel zeker: dan is het verwezenlijken van een eerlijk Nederland, een eerlijke wereld heel ver weg.

En met de huidige regering aan het roer (overigens is hun schip nu al in zwaar weer terechtgekomen), met een wereld in beweging en een partij die vooruit wil, komt het op ons, onze beweging, onze energie en onze bondgenoten aan om maximale politieke effectiviteit te organiseren.

Samenwerken kent vele vormen, maar laten we simpel beginnen. Laten we ons in de toekomst net wat vaker afvragen: waar kunnen we elkaar treffen? Lokaal, Provinciaal, in de Kamer, in het Europees Parlement?

Dat is het begin van effectieve samenwerking. Vanuit het idee dat onze partijen uniek zijn, maar onze idealen niet. Die delen we met velen, meer dan we onszelf vaak beseffen. Alleen zo kunnen we onze boodschap van eerlijk delen en eerlijke keuzes ook na vandaag kracht blijven bijzetten. Alleen zo kan “eerlijk delen” van een ideaal, een realiteit worden.

Dank u wel.